(1) Distribuční funkce F a G jsou absolutně spojité, jinak neznámé.

Alternativa kladného účinku drogy na snížení tlaku má pak tvar

K_1 : $G(t) \leq F(t)$ pro vš. t, ale $G \neq F$; F a G jsou absolutně spojité.

Platí-li taková alternativa, řekneme, že náhodná veličina Y s distribuční funkcí G je stochasticky větší, než náhodná veličina X s distribuční funkcí F.

(2) F a G jsou absolutně spojité, jinak neznámé; účinek drogy na krevní tlak je konstantní.

Alternativa:

K_2 : $G(t) = F(t-\Delta)$ pro vš. $t, \Delta > 0$,

F absolutně spojitá, se pak nazývá alternativou posunutí v poloze.

(3) F je distribuční funkce $N(\mu_1, \sigma_1^2)$, G je distribuční funkce $N(\mu_2, \sigma_2^2)$, $\mu_1, \mu_2, \sigma_1, \sigma_2$ jsou neznámé, $\sigma_1 \neq \sigma_2$. To znamená, že rozdělení krevního tlaku jsou v obou případech normální a že podání drogy mění nejen průměr, ale i rozptyl rozdělení krevního tlaku.

H je pak hypotézou rovnosti průměrů 2 normálních rozdělení při nestejných neznámých rozptylech (problém testu H je tzv. Behrens-Fisherův problém).

(4) $F \sim N(\mu_1, \sigma^2)$; $G \sim N(\mu_2, \sigma^2)$, kde μ_1, μ_2 a σ jsou neznámé a testujeme $H : \mu_1 = \mu_2$ proti $K_4 : \mu_2 > \mu_1$ (optimálním řešením problému je jednostranný dvouvýběrový t-test).

Co bylo řečeno k příkladu 1, platí s určitými obměnami